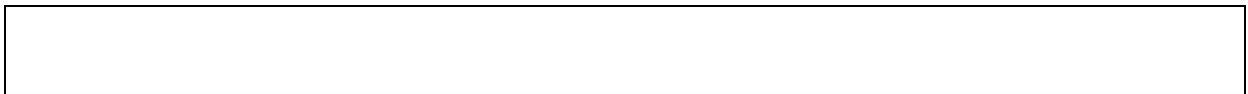

MEDVEŠEK GREGOR

MIT O NOB

*MITI IN RESNICE O NARODNOOSVOBODILNEM
BOJU*

Avtor: *Gregor Medvešek*

Knjiga bo izšla konec junija 2010 leta, dosegljiva pa bo v začetku julija.

Cena v redni prodaji bo **24.90 evra**, v predprodaji pa je cena **15 evrov**.

Za prednaročilo in naročilo: medvesek.grega@gmail.com

Mit o »NOB«

(...) povzetek iz knjige

Večini ljudi na Slovenskem se ne zdi sporno, ko se za partizanstvo uporablja izraz »narodno-osvobodilno gibanje«, za partizanski boj pa »narodno-osvobodilni boj« (»NOB«). Vendar pa je to enačenje neustrezno iz mnogo razlogov.

Po uradni verziji zgodovine naj bi okupatorji med 2. svetovno vojno obsodili slovenski narod na izginotje, zato ni preostalo drugega kot upor proti tem okupatorjem, da bi se preprečil njihovi genocidni načrt. Osvobodilna fronta (OF), ki je vodila ta upor in partizani kot uporniki proti okupatorjem naj bi bili zaslužni, da se ta načrt ni uresničil, slovenski narod pa bil osvobojen teh okupatorjev, zaradi česar se njihova dejavnost upravičeno lahko označi kot narodno-osvobodilna. To je pravljica za poneumljanje ljudi, ki se lahko prodaja le zgodovinsko neukim ljudem in ljudem z rdeče prebarvanimi možgani, ki pa na žalost v Sloveniji prevladujejo.

Tisti, ki to pravijo dejansko trdijo, da se je v mali Sloveniji odločil izid 2. svetovne vojne, oziroma, da bi sile osi izgubile svetovno vojno, če ne bi bilo slovenskih partizanov in njihove »NOB«. Za nekoga, ki ve, da so nemške izgube na Slovenskem znašale dobrih 6 tisoč padlih vojakov, na vseh bojiščih pa skupaj okoli 4 milijone, je taka trditev smešna (na

vzhodni fronti se je dogajalo, da so imeli Nemci v enem dnevu večje izgube kot v Sloveniji skozi vsa štiri leta vojne), za tiste sile protiosne koalicije, ki so zadale nemškemu vojnemu stroju mnogo večje izgube od slovenskih partizanov pa žaljiva. Tudi delež nemških vojakov angažiranih na slovenskem ozemlju ni bil nikoli večji kot nekaj promilov vse nemške vojske, ki je na višku številčnosti spomladi 1944 imela 9 milijonov pripadnikov. Glede na ta dejstva je jasno, da partizanski boj v Sloveniji (in tudi v Jugoslaviji) ni odločilno vplival na izid 2. svetovne vojne, takega učinka tudi ne bi moglo imeti nobeno drugo odporniško gibanje v Sloveniji. To seveda tudi pomeni, da bi okupacija Slovenije s strani sil osi prenehala tudi če ne bi bilo »NOB« in da ni bil »NOB« tisti, ki je prekrizal načrte okupatorjem.

Trditev, kateri še vedno verjame precej ljudi, da brez partizanov danes Slovencev ne bi bilo več, oziroma, da bi se tukaj govorilo nemško, ni nič manj slaboumna in se ji lahko nasmehne vsak, ki pozna število žrtev 2. svetovne vojne pri nas in v drugih državah ter primerja te številke. Prav zaradi partizanskega »NOB« je slovenski narod utrpel žrtve, ki so bile relativno nekajkrat višje kot pri drugih primerljivih okupiranih evropskih narodih (6% prebivalstva napram 1% ali še manj) , po drugi strani pa več kot deset krat večje od žrtev, ki so jih okupatorji utrpeli na naših tleh, kar pove vse o njegovi racionalnosti. Načrti okupatorjev iz sil osi so resnično srednjeročno (v primeru nemških in madžarskih okupatorjev, ki so izvajali odkrito in nasilno asimilacijo) in dolgoročno (na italijanskem zasedbenem področju) ogrožali obstoj slovenskega naroda (tu ni šlo za kratkoročno ogrožanje po vzoru na »končno rešitev judovskega vprašanja«), vendar je bilo za končno usodo teh načrtov odločilno dogajanje na glavnih evropskih in svetovnih bojiščih, na katero pa smo Slovenci sami mogli

vplivati le v mikroskopsko majhni meri. V primeru drugačnega razpleta na teh bojiščih ne bi nobeno slovensko odporništvo moglo spremeniti tako doseženega izida 2. svetovne vojne. V hipotetičnem primeru mednarodnega (to je zavezniškega) priznanja osne okupacije Slovenije bi bila usoda slovenskega naroda izpostavljena na milost in nemilost okupatorjem in v neugodnem razmerju sil znotraj takega mednarodnega okvirja bi prej ali slej zamrl tudi oboroženi odpor proti okupaciji, kot se je zgodilo z odporniškima gibanjema, ki sta leta 1944 nastopili proti sovjetski okupaciji Litve in Ukrajine.

S tem v zvezi je treba opozoriti na famozni frazi »boj proti okupatorju« in »narodnoosvobodilni boj«, ki se stalno ponavljata pri opisovanju partizanskega boja in se večini ljudi ne zdita problematični. Uporaba teh dveh fraz v tem pomenu je zavajanje in manipulacija, pravilen izraz za označitev partizanskega boja je »boj za komunistično oblast« in vztrajno ponavljanje lajne kako so se komunisti in partizani »borili proti okupatorju« ima namen prikrivanja te resnice (podobno, čeprav vsebinsko nasprotno, manipulativno funkcijo ima tudi fraza »sodelovanje z okupatorjem«). Namreč cilji so pomembnejši od sredstev, ker so sredstva podrejena ciljem in ne obratno, zato je najbolj objektivno opisovanje neke dejavnosti z vidika njenega končnega cilja, ne pa sredstev, ki se uporabljajo za dosego tega cilja. Sicer je res, da so se komunisti in partizani borili proti okupatorju, toda ta boj je imel pomožno, instrumentalno vlogo, bil je le sredstvo za dosego cilja osvojitve oblasti s strani komunistov. Izgon okupatorja namreč ni bil končni cilj partizanskega boja, bil je le pogoj, da so komunisti lahko prišli na oblast. Brez perspektive komunistične osvojitve oblasti tudi partizanskega »boja proti okupatorju« ne bi bilo in znana Kardeljeva izjava iz jeseni 1940, da

bodo komunisti branili Jugoslavijo le če bo ta boj »napreden«, še zdaleč ni edini dokaz za resničnost te trditve. Podobno manipulativno funkcijo ima tudi uporaba besede »protifašizem« in njenih izpeljank. Spet gre za uporabo neke besede s pozitivnimi konotacijami zato da bi se prikrito in legitimiziralo manj privlačno dejstvo, da so se tisti, ki so se pri nas »borili proti fašizmu« v resnici borili za komunizem. Tipični primer manipulacije s pojmom »protifašizem« (oziroma »antifašizem«) je označitev peterokrake zvezde, ki je bila partizansko znamenje«, za »antifašistični« simbol, čeprav tega simbola niso uporabljali zahodni zavezniki, ki niso bili nič manjši protifašisti od sovjetskih in drugih komunistov, ki so edini uporabljali rdečo zvezdo. Torej, če se dešifrirajo pojmi, ki se najpogosteje uporabljajo v zvezi z 2. svetovno vojno, je njihov pomen približno naslednji:

»NOB«, »boj proti okupatorju« - nasilna osvojitve oblasti s strani KP mimo volitev = komunistična revolucija - »sodelovanje z okupatorjem« - zavezništvo protikomunistov z okupatorji zaradi obrambe pred komunističnim nasiljem in preprečitve komunistične uzurpacije oblasti - »antifašizem« = „komunizem“.

Problem komunistov, ki so bili na oblasti v obdobju 1945-1990 je bil kako prepričati ljudstvo, da je njihova oblast legitimna (to je, da so upravičeni do vladanja) v odsotnosti svobodnih volitev, ki edine v demokraciji podeljujejo legitimnost nosilcu oblasti. V ta namen je bil sproduciran mit o »NOB«, za katerega promocijo je bilo porabljen ogromno davkoplačevalskega denarja. Pravljičica o »NOB«, »narodnih herojih« in »narodnih izdajalcih« (uradna ali šolska zgodovina socialističnega obdobja, ki se je v marsičem ohranila še danes), ki je bila do onemoglosti ponavljana v šolah, medijih, na prireditvah in v vsem javnem življenju, je

tako imela za osnovni cilj, da vcepi v glave ljudi prepričanje, da je Zveza komunistov upravičena do oblasti in da svobodne volitve niso potrebne. Izza današnjega ponavljanja te pravljice in gojenja mita o »NOB« pa se skriva isti namen opravičevanja obstoja komunističnega režima, njegovega nedemokratičnega prihoda na oblast ter zločinov, ki so bili pri tem storjeni, ker je to v interesu postkomunistične levice, katere politična moč v veliki meri temelji na javnem mnenju, ki verjame v »NOB« ter na podedovanem medijskem in finančnem monopolu nekdanje Partije, katere pravne naslednice so stranke te politične opcije.

(…)